

РЕШЕНИЕ

№ 34012

гр. София, 17.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав, в
публично заседание на 17.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **3420** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

С Определение № 700/10.03.2025 г на Административен съд – Русе, IX състав, на основание чл. 133, ал. 1 АПК е прекратено производството по административно дело № 77 по описа на АС-Русе за 2025 г. и делото е изпратено по подсъдност на АССГ.

Образувано е по жалба от Б. К. Я., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], бул.“Ц. Б. III“ № 58, ет.2, ап.3, чрез адв. Б. Б. от АК- Р., със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 25-1882-000023/31.01.2025 г. по чл.171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от Началник група към ОДМВР Р., РУ 01 Р.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Същата била издадена и в противоречие с целта на закона. Навеждат се доводи, че същата е немотивирана. Иска се от съда да бъде отменена.

В съдебните заседания жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява, не се представлява. Упълномощеният процесуален представител излага допълнителни съображения в писмени бележки, като претендира присъждане на разноски, за които е представен списък.

Ответникът – Началник група към ОДМВР Р., РУ 01 Р.- К. П. К., редовно призован, не се явява, не се представлява. В становище от 12.05.2025 г. са изложени твърдения за неоснователност на жалбата, инкорпорирано възражение за прекомерност на претендираните разноски от страна на жалбоподателя и се моли присъждане на разноски в минималния определен размер за този вид дела, съгласно Наредба № 1 от 09.07.2004 г за минималните размери на адвокатските

възнаграждения.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Спрямо жалбоподателя Б. К. Я. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца. В заповедта е посочено, че ПАМ се налага въз основа на АУАН серия GA № 3540801, съставен за това, че на 31.01.2025 г. след извършена полицейска проверка, около 08.33 часа, в [населено място], Б. К. Я. е управлявал собствения си лек автомобил Субару А. 2.5 4 ВД с рег. [рег.номер на МПС] по [улица], като същият отказал да бъде проверен с техническо средство "DRAGER DRUG TEST 5000" с номер ARNJ-0003 за установяване на употребата на наркотични вещества и техните аналози. Бил е издаден талон за медицинско изследване № 291014 и 7 броя стикери. На основание чл. 172, ал. 2, т. 3 е отнето свидетелство за управление на МПС №[ЕИК]. Актът е предявен на нарушителя и е подписан на 31.01.2025 г. без възражения.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на № 25-1882-000023/31.01.2025 г., като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца и е посочил, че налице хипотеза на отказ за тестване с техническо средство.

Съгласно приложения "Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози" на УМБАЛ Медика- Р., от жалбоподателя не са взети проби и съответно не му е извършено медицинско изследване, поради причина на " отказ ", удостоверено с подпис на един свидетел.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните документи. Съгласно Справка - картон на водача, жалбоподателят системно е нарушавал правилата за движение по пътищата, за което има влезли в сила ЕФ, НП.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14- дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Доказателства от отношение компетентността на издателя на акта са приети като такива в настоящето производство и не са оспорени, а именно - Заповед № 3363-5066/22.12.2022 г. на директор на ОД МВР- Р. /л.37- 38 от делото/, № 81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи /л.39 от делото/. С оглед на това съдът намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган и е валиден акт.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа

изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Освен позоваване на АУАН, в оспорената заповед се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. Съгласно Тълкувателно решение /ТР/ № 16/31.03.1975 г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд /ОСГК на ВС/ не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед, е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ изчерпателно и ясно описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение.

Не се констатира допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила. Оспорената заповед е материално законосъобразна и издадена в пълно съответствие с целта на закона.

Оспорената, в настоящето производство, заповед е издадена на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, който текст предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че като водач на МПС на посочените в АУАН дата, час и място, е отказал да се подложи на проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Отказът е надлежно удостоверен с подпис на свидетелите С. Н. И. /очевидец/ и Д. К. П. /очевидец/. Както вече се посочи, освен че е отказал проверка с техническо средство, Б. Я. не е изпълнил и предписанието за даване на биологична проба за лабораторно изследване, за което свидетелства Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози от МБАЛ "Медика"/л.10 и сл. от делото/.

При тези обстоятелства съдът приема, че са изпълнени предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Ирелевантни в настоящото производство са причините, поради които жалбоподателят е отказал да бъде проверен за употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Следва да се посочи, че законодателят е предвидил, че ПАМ от процесния вид се прилага под

прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "Б" ЗДвП не предвижда определяне на конкретен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна на целта на закона, която е да се лишат от възможност лица, които са под въздействие на наркотични вещества или техни аналози/ респ. отказващи тестване за такива/ да управляват МПС - в защита на значим обществен интерес – на охрана на безопасното движение по пътищата. Чрез временното отнемане на свидетелството за управление на такива водачи се цели предвиденото в чл. 1, ал. 2 от ЗДвП, да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата, да се опазват имуществото на юридическите и физическите лица.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на ответника следва да бъдат присъдени разноски в производството. В този случай присъждането на юрисконсултско възнаграждение е уредено в нормата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК, във връзка чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, поради което следва да се присъдят разноски в размер от 100 лева при съобразяване, че делото не представлява фактическа и правна сложност; не е налице голям обем от доказателства; липсват доказателства за ползване на съдебна практика.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 71 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на Б. К. Я., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], бул.“Ц. Б. III“ № 58, ет.2, ап.3, чрез адв. Б. Б. от АК- Р., съ съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 25-1882-000023/31.01.2025 г., издадена от Началник група към ОДМВР Р., РУ 01 Р., с която на оспорвания е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Б. К. Я., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], бул.“Ц. Б. III“ № 58, ет.2, ап.3, чрез адв. Б. Б. от АК- Р., със съдебен адрес: [населено място], [улица] да заплати на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – [населено място], сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението, на основание чл. 172, ал. 5 изр. 2 от ЗДвП, не подлежи на обжалване.

Съдия:

